

Arrest

nr. 249 407 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 december 2020.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij, Surinaams staatsburger, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2020 waarbij haar verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel

57/6/1, §1 van de Vreemdelingenwet en waarbij haar verzoek met toepassing van artikel 57/6/1, §2 van diezelfde wet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, paragrafen 1 en 2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...)

a) de verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming; (...)

h) de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan;(...)

§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. In de bestreden beslissing, getiteld ‘verzoek kennelijk ongegrond’, wordt erop gewezen dat het feit dat verzoekende partij het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of haar verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van haar binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

De commissaris-generaal stelt vervolgens (vast) dat de houding van verzoekende partij slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, waarbij wordt gewezen op haar laattijdig verzoek om internationale bescherming.

Wat er ook van zij, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, verklaart verzoekende partij dat zij bij een eventuele terugkeer naar Suriname enkel vreest om er geen werk te vinden, er niemand meer te hebben en op straat te belanden. Dergelijke motieven zijn evenwel, zo merkt de commissaris-generaal op, van louter socio-economische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin zijn er, aldus de commissaris-generaal, zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal weigert verzoekende partij internationale bescherming. Hij voegt er in zijn beslissing tot slot aan toe dat uit een volledig en ten gronde onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming bovendien blijkt dat verzoekende partij, bij het voorleggen van haar verzoek om internationale bescherming en het uiteenzetten van de feiten, enkel aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of zij in aanmerking komt voor internationale bescherming. In toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, beschouwt de commissaris-generaal verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

4.1. In de bestreden beslissing wordt op goede grond het volgende overwogen: “Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen en het door u neergelegde paspoort blijkt namelijk dat u reeds op 10 september 2018 in Europa aankwam en dat u sinds augustus 2019 in België verblijft (CGVS p. 14). Desalniettemin verzocht u pas op 21 november 2019 – i.e. veertien maanden na uw aankomst in Europa - om internationale bescherming. Ofschoon u zich ervan bewust was dat u illegaal in Europa verbleef, had u voordien geen stappen ondernomen om uw verblijfssituatie in orde te brengen. Dat u in Nederland geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat het er te druk was voor u (CGVS p. 14), kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging. Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw houding kan dan ook niet in

overeenstemming gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling plaatst de ernst van uw verzoek danig op de helling.” (eigen onderlijning)

Verzoekende partij erkent in haar verzoekschrift na haar aankomst in Europa slechts zeer laat om internationale bescherming te hebben verzocht, en tracht dit middels volgende argumentatie te verklaren en te verschonen: “Dat verzoeker inderdaad slechts na verloop van 14 maanden asiel heeft aangevraagd, doch reden hiertoe is terug te brengen tot het feit dat verzoeker er niet van op de hoogte was hoe en waar hij asiel diende aan te vragen; Van zodra verzoeker deze mogelijkheid in kennis werd gesteld, heeft verzoeker evenwel onmiddellijk de nodige stappen hiertoe ondernomen”.

Deze uitleg van verzoekende partij klemmt evenwel met haar eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal. Immers, verzoekende partij gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aan en te kennen dat zij zich ervan bewust was dat zij illegaal in Nederland –en meer algemeen Europa- verbleef, maar dat zij pas hier in België voor het eerst asiel heeft aangevraagd, en niet eerder in Nederland, omdat het in Nederland te druk voor haar was (notities van het persoonlijk onderhoud van 31 augustus 2020, p. 14). Uit haar eerdere verklaringen blijkt aldus dat zij bewust geen internationale bescherming heeft verzocht in Nederland, ofschoon zij op de hoogte was van de mogelijkheid hiertoe minstens zij er ruim de tijd had om zich hierover te informeren, doch dit pas voor het eerst nadien hier in België heeft gedaan. Bovendien wachtte verzoekende partij nadat zij in België aankwam, volgens haar verklaringen ergens in augustus 2019 (Ibid.), nog maandenlang, met name tot 21 november 2019, alvorens hier om internationale te verzoeken. Haar huidige beweringen onmiddellijk de nodige stappen te hebben gezet, kan derhalve bezwaarlijk overtuigen, gelet op haar lange wachten dat veeleer van een passieve houding getuigt.

Verzoekende partij haar betoog is derhalve niet ernstig en verschoont hoe dan ook geenszins haar verzuim om zich na haar binnenkomst in Europa zo snel mogelijk te informeren naar internationale bescherming en deze aan te vragen. Zoals in de bestreden beslissing terecht en pertinent wordt opgemerkt, benadrukt de Raad dat van een persoon die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een ander land zo snel mogelijk, en van zodra hij of zij hiertoe de kans heeft, een beroep doet op de bevoegde autoriteiten om zich te informeren (naar) en om internationale bescherming te verzoeken. Het gedrag van verzoekende partij toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Het plaatst, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, de ernst van haar verzoek danig op de helling. Het relativeert op ernstige wijze haar verklaarde nood aan internationale bescherming.

4.2. In het verzoekschrift wordt voorts opgeworpen dat “de verklaringen van verzoeker dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn”.

Verzoekende partij gaat hiermee evenwel geheel voorbij aan/niet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij op generlei wijze de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond wordt vastgesteld als volgt: “Wat er ook van zij, u verklaarde dat u bij een eventuele terugkeer naar Suriname enkel vreest om er geen werk te vinden, er niemand meer te hebben en op straat te belanden (CGVS p. 15-16). Dergelijke motieven zijn evenwel van louter socio-economische aard die bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt immers dat u niet opnieuw toegang zou kunnen krijgen tot de arbeidsmarkt. Dat de economische situatie in het land niet goed is en het momenteel moeilijk is om werk te vinden (CGVS, p. 15 en 16), doet hieraan geen afbreuk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, sinds u twintig jaar oud was tot aan uw vertrek uit Suriname – in 2018, toen u reeds 43 jaar was –steeds heeft kunnen werken. Zo werkte u afwisselend in de bouwsector, als schilder en als vrachtwagenchauffeur (CGVS p. 11-12). Daarnaast dient opgemerkt dat u, na uw kortstondige detentie toen u zestien jaar oud was, steeds onderdak had. Ook kon u een eigen woning huren (CGVS, p. 9, 10 en 13). Tot slot kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit niets blijkt dat u bij een terugkeer naar Suriname niet gesteund zal worden door uw familieleden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw broers en zussen enkele jaren geleden opnieuw contact met u zochten (CGVS p. 12; 14). Bovendien zijn uw broer H.(...) en uw zus T.(...), met wie u nog contact heeft,

onlangs teruggekeerd naar Suriname en kon u in het verleden steeds, weliswaar voor korte periodes, terecht bij andere familieleden in Suriname (CGVS p. 7, 9, 10 en 12)."

De Raad stipt nog aan dat de bestreden beslissing wel degelijk, zoals o.a. blijkt uit het voorgaande, gemotiveerd is wat de subsidiaire bescherming betreft en maant verzoekende partij (haar raadvrouw) dan ook aan de beslissing nog eens grondig te (her)lezen.

4.3. Uit niets blijkt verder dat er heden in Suriname sprake is van een binnenlands of internationaal gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4.4. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekende partij niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Suriname."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 november 2020, benadrukt verzoekende partij haar vrees voor terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekende partij beperkt zich tot het benadrukken van haar vrees voor terugkeer naar haar land van herkomst, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 26 november 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Suriname.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS